

„O locuință a lui Dumnezeu în Duh”

Versete călăuzitoare: Efesenii 2.11-22

Efesenii 2.11-22: De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos. Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduieli, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace; și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia. Și, venind, a vestit Evanghelia: pace vouă celor de departe și pace celor de aproape. Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, într-un singur Duh. Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși, în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh.

Nota editorului: Articolul acesta redă conținutul unei prelegeri referitoare la Efesenii 2.11-22 și face parte dintr-un studiu al Epistolei către Efesenii. Nu s-a făcut nici o modificare din punct de vedere lingvistic a acesteia și de aceea poartă stilul de exprimare al referentului. O prezentare PowerPoint a prelegerii se găsește la linkul: <https://www.mesagerul-crestin.net/PPS.htm>, „O locuință a lui Dumnezeu în Duh” și poate facilita înțelegerea mesajului.

Bun. Puteți vedea pe ecran despre ce este vorba. Care este pasajul din epistola către Efesenii de astăzi? Citim capitolul 2, versetele 11-22, și m-am gândit mult la titlul pe care să-l folosesc pentru acest pasaj, dar l-am ales pe acesta: *Lucrarea lui Dumnezeu – cei înstrăinați făcuți unul*. Înainte de a intra în text, aș dori să vă uitați la această imagine timp de o jumătate de minut sau chiar un minut și să o asimilați. Pentru că voi folosi această imagine mai târziu. Nu este o imagine din Biblie, am inventat-o eu, dar o voi folosi mai târziu pentru a rezuma puțin din ceea ce am aflat până acum în cadrul acestui studiu.

Dacă vă uitați de la stânga la dreapta, cred că este o imagine încurajatoare. Dacă ar fi să vă uitați de la dreapta la stânga, probabil că v-ar întrista. Vă rog să vă uitați de la stânga la dreapta. Această imagine a buchetului de flori și a florii moarte, această floare putredă, ofilită, este o încercare din partea mea de a rezuma câteva afirmații din capitolul al doilea și de a le prezenta puțin mai viu. În centrul capitolului 2, și anume în versetul 10, se spune: „Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele”.

Aici s-a încheiat ultima oră, spun eu, ultima dată: „Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus”. Dumnezeu a creat ceva nou în Isus Hristos, în Domnul nostru, și a legat imediat o însărcinare de acest fapt, dar nu mă preocupă această însărcinare pentru moment. Poate vom reveni la ea mai târziu, în ultima parte, unde este vorba despre aplicarea practică. Dar aș dori să mă întorc la această primă parte, la prima jumătate a versetului, „pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus”.

Ce este lucrarea Sa? Sau, așa cum a spus Aaron, capodopera Sa. Capodopera Sa este faptul că Dumnezeu, pe oameni altădată morți, deci această floare moartă de aici, oameni morți, sclavi ai lumii, sclavi ai propriei lor cărni, sclavi ai căpeteniei văzduhului sau ai diavolului, așa cum citim la începutul capitolului 2, Dumnezeu i-a făcut vii pe acești oameni. Din fii ai neascultării, din copii ai mâniei, Dumnezeu a făcut copii ai lui Dumnezeu, care pot sta cu Domnul Isus în locurile cerești: pentru totdeauna. Aceasta este lucrarea Lui. Aceasta este partea corectă. Și Dumnezeu a făcut-o din propria Sa dragoste și ne-a oferit acest dar prin harul Său. Dar El folosește, de asemenea, această lucrare, pe care a făcut-o pentru noi, pentru a ne dezvălui gloria Sa, chiar și în viitorul infinit, pentru totdeauna - versetul 7. Așadar, această imagine a buchetului de flori este foarte slabă și imperfectă, dar sper să vă fie de ajutor pentru a vizualiza puțin ceea ce se întâmplă de fapt. La sfârșitul pasajului nostru de astăzi, la sfârșitul capitolului 2, Dumnezeu folosește o altă imagine, și anume imaginea Templului Sfânt, a locuinței lui Dumnezeu, care conține informații și mai profunde. Dar nu vreau să anticipez încă nimic, așa că să rămânem deocamdată la această imagine.

Buchetul de flori, o capodoperă. Ai putea face acest buchet pur și simplu mergând pe câmp, căutând flori frumoase și apoi legându-le între ele în mod artistic. Problema este că, „atunci când eram morți în greșelile și păcatele” noastre, câmpul este format doar din flori moarte. Așa cum spune Epistola către Romani [Romani 3.12-18], nu vei găsi în acest câmp nicio floare, care să fie vie, dacă rămânem la această imagine, toate sunt moarte, toate rupte, toate inutile. Din niciuna dintre aceste flori nu ai putea vreodată să faci, să formezi sau să legi acest buchet. Ei bine, ai putea spune, este clar. Este posibil, ca dacă pun această floare în vază, ea va deveni din nou colorată sau ceva de genul ăsta? Nu! Ea este moartă. Este moartă. Nu iese nimic din ea. Nu există nicio putere în această floare, nu există nimic în ea, absolut nimic care ar putea-o readuce la viață. Floarea în sine nu poate contribui cu nimic. Este moartă, nu are forță și nu există nici cel mai mic punct de plecare pentru a o adăuga cumva la acest buchet de flori. Iar acum, capodopera lui Dumnezeu este să readucă la viață aceste flori, să le dea o nouă viață, să facă o nouă creație. Dar este chiar un pic mai mult. Și Efeseni 2 versetul 10, așa cum am spus, se află la mijlocul capitolului și cred că Efeseni 2, mijlocul capitolului, cel puțin așa cum îl citește eu, este un pic cheia înțelegerii ambelor părți, a conectării ambelor părți împreună. Dacă aș rezuma din nou versetele de la 1 la 9, foarte pe scurt, sunt nedrept cu Aaron acum în aceste două propoziții, pentru aceasta el a avut nevoie de o predică întreagă. Pentru a rezuma pe scurt, Dumnezeu a readus la viață indivizi morți, oameni morți, oameni individuali, în așa fel încât ei sunt potriviți pentru Dumnezeu, și, dacă rămânem la această imagine, în așa fel încât ei să fie flori frumoase. Dar Dumnezeu nu a adus pur și simplu aceste flori la viață, adică nu ne-a adus pe noi la viață, și apoi le-a așezat una lângă alta, ci a făcut altceva. El ar fi putut pur și simplu să le facă vii și să le alinieze una lângă alta și ar fi fost frumos. Poți fi fericit că ai fost făcut viu individual, personal, de Dumnezeu, în Hristos. Dar capodopera lui Dumnezeu, dacă pot spune așa, din versetul 10 conține mai mult, și anume este o avanpremieră a versetelor 11-22, care urmează acum. Versetul 11 spune, „de aceea, amintiți-vă”, vom citi în curând acest pasaj. Acest pasaj vorbește despre faptul că Dumnezeu nu a făcut doar indivizi, pe cei care sunt salvați și care acum sunt potriviți pentru cer, ci i-a pus într-o comunitate, a făcut o Comunitate, o Biserică, în funcție de cum o traduci, o Adunare, în funcție de unde te afli, toate înseamnă același lucru. Dumnezeu are un plan mai mare decât salvarea indivizilor. El vrea să facă o Biserică din acești oameni salvați și de aceea nu pune florile, care acum sunt din nou vii, una lângă alta, ci le pune împreună într-un buchet. Sunt flori diferite. Nu sunt doar margarete sau părăluțe sau lalele sau viorele sau ghiocci, ci multe flori diferite. Și el lasă fiecare floare așa cum este, prin natura ei, este o viorea, ea rămâne o viorea, dar capătă o nouă semnificație, și aceasta o vom privi îndată.

Dumnezeu Își formează Biserica (Adunarea), deci în această imagine, el pune florile împreună într-un buchet, mai târziu, așa cum am spus deja, este vorba despre templu, deci aceasta este imaginea pe care o folosește Pavel.

Suntem făcuți vii și uniți, amândoi făcuți vii și uniți într-o nouă creație. Cine suntem noi? Vom reveni imediat la aceasta. Și anume cu privilegiul pe care nicio ființă umană nu le-a avut vreodată înainte, și privilegiul care nici măcar nu erau posibile. Vom analiza aceasta imediat, și aceasta este lucrarea Lui și pentru a înțelege aceasta, de aceea am vrut să încep cu această imagine. Pentru a înțelege aceasta, a pricepe acest fapt, poate că versetele 11-22 ne ajută să înțelegem un pic mai profund capodopera Sa, de a lua material mort și de a-l aduce la viață, de a-l transforma în flori frumoase și apoi de a face un buchet reprezentativ de flori din el, viu și frumos pentru Dumnezeu, în așa fel încât El să Se poată lăuda cu el. Toți cei care Îi văd lucrarea Îl vor lăuda pe Dumnezeu pentru ea și vor spune: „Wow, ce ai creat! Este minunat!”

Făcuți una este un concept central în acest pasaj. Unitatea, dacă pot spune așa, este o parte vizibilă a capodoperei lui Dumnezeu, iar această capodoperă reflectă gloria lui Dumnezeu. Așadar, cine sunt făcuți unul, despre ce este vorba? Să intrăm direct în subiect. Este vorba despre iudei și neamuri, este vorba despre două grupuri de oameni care sunt făcuți unul, iar pentru noi, astăzi, da, am spune, da, este bine, este în regulă. Dar pe atunci, pe vremea când a fost scrisă epistola, era de fapt ceva aproape de neimaginat, pentru că iudeii și neamurile nu aveau nimic de-a face unul cu celălalt. Erau atât de îndepărtați, încât erau chiar vrăjmași. Să ne uităm și la asta. Pacea nu era posibilă acolo, dar o unitate?! Dumnezeu înlătură barierele dintre aceste grupuri de oameni și barierele dintre oameni și Dumnezeu, iar baza pentru aceasta nu este politica, nu acordurile sociale, nu tratatele, ci doar, așa cum citim de nenumărate ori în acest capitol, Fiul Său, Domnul nostru Isus Hristos. Noi suntem lucrarea Lui și scopul meu astăzi este să privim mai îndeaproape acest fapt, să înțelegem această lucrare a Lui și mai profund și să ne minunăm și să ne închinăm lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut și să învățăm să apreciem valoarea lucrării Lui, astfel încât să putem înțelege ceea ce este scris în Efeseni 1 între versetele 5 și 12, de exemplu, vrem să înțelegem lucrarea Sa, și anume buna plăcere a voii Sale spre gloria harului Său, bogăția harului Său, înțelepciunea și perspicacitatea Sa, taina voii Sale de a aduna toate sub un singur Cap în Hristos și, partea practică la sfârșit, să acceptăm responsabilitatea care vine odată cu aceasta.

Citim din Efeseni 2 versetele 11-22, începând cu versetul 10: *„Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele. De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară nașiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos. Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desfășurat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduieli, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace; și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia. Și, venind, a vestit Evanghelia: pace vouă celor de departe și pace celor de aproape. Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, într-un singur Duh. Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și a profetilor, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși, în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh.”*

Dacă se împarte acest pasaj - nu vreau să intru prea mult în aceste chestiuni tehnice acum – s-ar putea împărțiți astfel: îndepărtarea, înstrăinarea și vrăjmășia devin pace și părtășie, versetele

11 și 12, și versetele 14 și 17 arată distanță, străini și vrăjmășie, care sunt apoi rezolvate în versetul 13, iar versetele 14, 15 și 18 devin apropiere și pace. Apoi a doua secțiune continuă, suntem făcuți unul. Cu alte cuvinte, dacă vă imaginați din nou acest buchet de flori, cam despre asta este vorba în această secțiune, acest buchet de flori este legat tot mai strâns. La început sunt florile individuale, într-adevăr indivizii separați, care au fost făcuți plăcuți lui Dumnezeu, care au fost făcuți vii, iar apoi cei care sunt aduși împreună sunt aduși mai aproape, vrăjmășia este depășită, apoi sunt făcuți unul între ei și apoi primesc apropierea absolută de Dumnezeu. Acest buchet este legat din ce în ce mai strâns, dar într-un sens pozitiv.

O clădirea bine îmbinată, spre a fi un templu sfânt, o locuință a lui Dumnezeu, ce onoare! Astfel, distanța, înstrăinarea, vrăjmășia devin apropiere, pace și comuniune. Să ne uităm mai atent la versetele 11-12. Noi, da, noi, facem parte din grupul națiunilor. Am fost cu adevărat morți în ceea ce privește ceea ce ne puteam aștepta de la Dumnezeu. Iudeii au avut câteva promisiuni. Dar noi, națiunile (păgânii), nu aveam nimic, nimic, absolut nimic, nici măcar cea mai mică, cea mai mică pretenție la ceva de la Dumnezeu. „Amintiți-vă” asta, spune Pavel aici. Și aș vrea să explic foarte pe scurt ce înseamnă aceste, foarte pe scurt, ce înseamnă aceste expresii aici. În versetele 11-12 se spune ceva despre voi „erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie”. Nu vreau să intru prea adânc în subiect acum, poate îl știți, altfel căutați-l, căutați ce înseamnă circumcizia. În orice caz, circumcizia însemna că exista o distincție clară, neechivocă între iudei și națiuni (păgâni). Era un semn exterior, o pecete a apartenenței sau neapartenenței la poporul lui Israel. Această pecete sau marcă a fost făcută de oameni. Astăzi, ca adevărați creștini, avem o pecete diferită. Avem pecetea apartenenței la Dumnezeu prin Duhul Sfânt; Efeseni 1, versetul 13. Acesta are o valoare mult mai mare și cu siguranță nu poate fi luată, și nimic nu poate merge prost.

În continuare, „fără Hristos”. În Vechiul Testament, Israel, poporul lui Israel, a avut promisiunea unui Mesia, națiunile, nu. Israel își aștepta Împăratul pământesc. Aceasta nu se aplica națiunilor. Astăzi, ca și creștini, Îl cunoaștem pe Domnul Isus, Hristosul, ca Mântuitor nu doar pe acest pământ, ci și pentru veșnicie, pentru locurile cerești, în care ne este permis să stăm împreună. De asemenea, Îl așteptăm pe Domnul Isus acum, ca și creștini, ca adevărați credincioși. Dar întoarcerea Sa este de o natură complet diferită față de ceea ce a fost înainte.

„Înstrăinați de cetățenia lui Israel, și străini de legămintele promisiunii”. Noi, ca națiuni, nu am avut parte de promisiunile pe care le aveau acei oameni din Israel. Au existat multe promisiuni pământești pentru popor, așa că se poate citi despre acestea, de exemplu prosperitate sau recolte bogate sau proprietatea asupra pământului sau victoria asupra vrăjmașilor, că Dumnezeu va fi întotdeauna alături de ei, că harul Său nu va înceta. Dar noi, ca națiuni, nu avem absolut niciun drept la aceste promisiuni. De exemplu, poate vă amintiți incidentul în care Domnul Isus a întâlnit-o pe această femeie siro-feniciană sau, în funcție de unde citiți, greacă sau canaanită, care I s-a adresat Domnului Isus „Ai milă de mine, Doamne, Fiu al lui David”, fiica mea este posedată de un demon, te rog vindec-o, iar Domnul Isus nu răspunde la această apelare; ea spune, ea, ca ne-evreică, ea, ca păgână, spune „Tu, Fiu al lui David”, iar Domnul Isus nu răspunde. Pentru ea, Fiul lui David nu are nicio semnificație. Tu ești o păgână, nu ai niciun drept la promisiunile pe care le are poporul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Domnul Isus îi răspunde femeii în momentul în care femeia se smerește și apelează la mila Sa. Nu la presupusul ei drept, pentru că ea nu avea niciun drept. Și atunci Domnul Isus i-a răspuns și Domnul Isus chiar a lăudat credința ei, marea ei credință, faptul că a înțeles că are nevoie de mai mult, că are nevoie de harul lui Dumnezeu, și atunci i-a răspuns la rugămintele și i-a salvat fiica de demonul care o chinuia. Sau un alt exemplu. Ucenicii nu trebuiau încă să meargă în ținutul neamurilor. Când Domnul Isus nu fusese încă răstignit pe pământ și Și-a trimis ucenicii, aceștia nu trebuiau încă să meargă în cetățile neamurilor. Abia după moartea Sa pe cruce și după învierea Sa,

Domnul Isus le-a dat porunca să meargă în lumea întreagă și să propovăduiască Evanghelia. Această separare era categorică și dură. Ca păgân nu aveau niciun drept, nici măcar o parte din ceea ce avea poporul lui Israel, așa de îndepărtați erau păgânii. Amintiți-vă: fără speranță, fără speranță de pace, fără speranță pentru un Mesia și fără Dumnezeu în lume. Am citit ultima dată în versetul 2 ce caracterizează această lume. Caracteristica cursului timpului în această lume este că ea este controlată de căpetenia autorității văzduhului, adică de diavol, că aici mișună fii ai neascultării, că aici se umblă în dorințe și gânduri carnale și, pe lângă aceasta, fără Dumnezeu este rău, și o știm noi înșine, așa cum este starea astăzi prin natură, copiii ai mâniei. Așa a fost, de altfel, și cu iudeii, dar ei aveau măcar scânteia speranței că Dumnezeu era încă acolo. Dar noi, fără Dumnezeu, eram expuși cursului lumii și diavolului; fără Dumnezeu înseamnă că nu aveam nicio șansă de a ieși din acest curs, pentru că eram morți. Numai Dumnezeu ne putea face vii cu și în Hristos.

Versetul 13: „În Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, ați fost aduși aproape prin sângele lui Hristos”. Aproape de ce? Aproape de Dumnezeu, versetul 18, avem acces la Tatăl. La Tatăl care, versetul 4, este Dumnezeu „bogat în îndurare” - ce contrast față de cursul lumii și căpetenia autorității văzduhului - care este „bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit”. Și, aproape unii de alții, iudei și neamuri (păgâni), ceea ce nu se putea imagina atunci, cum am spus, era mai actual decât astăzi. Astăzi suntem, da, o societate pretins tolerantă și nu ne mirăm că iudeii sunt mai mult sau mai puțin acceptați. Ei nu sunt peste tot. Există încă multă ură și ostilitate față de iudei, dar nu se poate imagina astăzi întrucâtva cât de flagrant era atunci. Atunci era mai actual; femeia samaritană de la fântână i-a spus Domnului Isus: „iudeii nu au relații cu samaritenii”. Există o despărțire clară, nu există apropiere. Iar această despărțire a avut ca urmare mândria. Și anume, era aroganță din partea iudeilor față de ceilalți și aroganță din partea celorlalți față de iudei. Și asta ducea adesea la dispute, adesea la vrăjmășie. Această aroganță poate fi văzută, de exemplu, în parabola samaritanului milostiv. Este puțin sugerată acolo.

Versetele 14 și 17 – separarea; și de unde a venit separarea sau ce se întâmplă de fapt acolo? Putem înțelege ce se spune aici? Am citit în versetele 14 și 17: „Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii”. Ce înseamnă aceasta? Mai târziu vine „legea poruncilor cuprinsă în rânduiești”. Iar la sfârșit, „după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia”. Ce este acest zid intermediar al îngrădirii? Dumnezeu dăduse poporului Său o Lege, nu doar cele 10 porunci, ci întreaga Lege, toate statutele, de exemplu cum trebuiau să fie îndeplinite actele ceremoniale, cum avea cineva acces la Templu și toate aceste lucruri, erau scrise în Lege, dar ele se aplicau doar poporului Său și astfel Dumnezeu a separat poporul Său de națiuni (păgâni) prin Lege și astfel această Lege era zidul despărțitor, separarea, da, care nu putea fi depășită, nu prin oameni. Omul nu avea dreptul să intervină cumva. Dar Dumnezeu a făcut-o. Și citim că Dumnezeu a înlăturat Legea, acest zid despărțitor, care îi separa pe iudei de națiuni, prin moartea Domnului Isus pe cruce. Numai Domnul Isus, numai Dumnezeu Însuși putea să desființeze această Lege, iar El a făcut-o „prin cruce”, versetul 16, și „i-a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce”. Și acolo citim deja următorul lucru, nu doar împăcați unii cu alții, ci și împăcați cu Dumnezeu. Deci nu avem doar o apropiere, ci avem și o creștere. Avem apropiere și pace. Și este important să înțelegem încă o dată cum a apărut această pace. Cum a apărut această apropiere? Nu prin reglementări politice, nu printr-un efort de natură politică, nu prin reglementări sociale și sugestii, eforturi, nu prin vreun standard moral etc, ci doar prin sângele lui Hristos, care ne apropie, versetul 13, și care a curs pentru noi toți, atât pentru iudei, cât și pentru națiuni. Numai prin lucrarea de pe cruce suntem împăcați sau am fost împăcați cu Dumnezeu; versetul 16, tocmai l-am citit. Temelia rămâne, pentru că noi suntem ai Lui. Ce înseamnă asta, suntem „lucrarea Lui, creați în Hristos”? Asta înseamnă că pentru noi, ca națiuni, care nu aveam nimic, zero, zero, cu adevărat zero drept și, de asemenea,

nu aveam nicio șansă de a ne apropia cumva măcar un pic, Dumnezeu a anulat toate acestea și ne-a dat oportunitatea de a ne apropia de El și de a avea pace cu un grup de oameni pe care Dumnezeu l-a ales.

Dar asta nu e tot. Adică, apropierea și pacea sunt deja grozave. Dar Dumnezeu face și mai mult. Așa cum am spus, El leagă acum acest buchet și mai strâns împreună. El „a făcut unul”. Citim în versetul 14 „din cei doi a făcut *unul*”, în versetul 15 „*un singur* om nou” și în versetul 16 împăcați „*într-un singur* trup”. Și aceasta îmi amintește din nou de Efesenii 1 versetul 10, aici se înțelege înființarea Bisericii, înființarea Adunării, comunității, în funcție de ce cuvânt doriți să folosiți, ca un trup cu Domnul drept Cap. Și o caracteristică a acestui fapt se găsește în versetul 18. Noi suntem acum Biserica, noi aparținem Bisericii Sale. Ceva nou. O nouă creație, în care lucrurile vechi, păgâne, nu au loc și nici lucrurile vechi iudaice nu au loc. Este ceva nou. Nu este vorba de bazele Legii, nu este vorba de faptul că ai îndeplinit vreun ceremonial pentru a avea acces la Dumnezeu, ci noi avem acces la Dumnezeu printr-un Duh, prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. Legea oferea odinioară iudeilor un acces limitat. Să se apropie puțin de Templu, de Sfânta Sfintelor, dar numai puțin. Dar Duhul Sfânt le permite iudeilor, adică iudeilor credincioși, creștinilor proveniți dintre iudei și nouă, să ajungă într-o apropiere absolută, fără a fi nevoiți să îndeplinească vreun ceremonial. Prin Duhul, prin Duhul Sfânt, putem avea acces la Dumnezeu Tatăl, în locul cel mai apropiat. Iar accesul la Dumnezeu Tatăl înseamnă că ne putem *aștepta* la dreptate din partea Lui. Noi nu aveam dreptul la nimic. Ne putem *aștepta* la dreptate, putem spera la harul Său, putem spera la ajutorul Său. Totul devine posibil pentru noi dintr-o dată, noi, care am fost cândva foarte, foarte departe. Și pentru că accesul la Dumnezeu nu mai este Legea, ci Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt este în cei care cred în El, care cred în Domnul Isus, nu mai există nicio diferență dacă provii dintre iudei sau dintre greci, așa cum spune Romani 10 versetul 12, dacă ești tânăr sau bătrân, dacă ești bogat sau sărac, dacă ești bancher sau învățător, dacă ești student sau pensionar. Nimic din toate acestea, ci doar Duhul Sfânt îți dă acces la Tatăl. Și asta este bine. Pentru că nu trebuie să te califici cu nimic din ce ai tu.

Dar este chiar mai mult decât faptul că nu există nicio diferență între tineri și bătrâni sau între iudei și greci, să rămânem la textul de aici, iudei și națiuni, ci este mai mult decât nicio diferență, este făcut *unul*. Noi aparținem împreună, nu separat. Noi aparținem unul altuia, nu separat. Și dacă trecem acum la aplicație, noi, ca Biserica, aparținem împreună, nu separat. Nu fiecare în gașca lui cumva. Puteți avea gașca voastră, nu vă faceți griji, dar nu vă separați de restul cu gașca voastră. Da, asta ar fi o parte practică. Deci, cu siguranță aveți voie să vă formați comunitatea de interese, este perfect în regulă. Dar, hei, suntem o unitate, suntem *una*. Așa că haideți să nu pierdem nici un pic din această unitate prin formarea de fracțiuni. Vă rog să păstrăm această unitate, să nu o transformăm într-o segregare doar pentru că am putea avea gusturi sau opinii politice diferite, sau o persoană îl place pe Trump și alta nu, o persoană îl susține pe Putin și alta nu, sau orice altceva, nici asta nu ar trebui să fie o problemă. Dar asigurați-vă că aceste grupuri mici nu vă separă de ceea ce a făcut Dumnezeu, de lucrarea Lui de a vă face *una*, una cu fratele tău, cu sora ta în Domnul. Grupul de tineri este suficient pentru mine, nu am nevoie de restul Bisericii. Tineretul este bun și important, dar dacă faci doar grup de tineret, nu este suficient. Grupul de rugăciune este bun și important, dar dacă faci doar grupul de rugăciune, nu este suficient. Grupul de studenții, de bărbații sau micul dejun sunt grozave, dar dacă asta te duce să te separi de restul, atunci nu păstrezi acest făcut *unul* și atunci nu păstrezi această lucrare minunată creată în Isus Hristos. Da, putem să ne închinăm lui Dumnezeu, nu pe baza opiniilor noastre politice sau a gusturilor noastre muzicale sau orice altceva, dar putem să ne închinăm Lui în apropiere în Duh și adevăr și numai în asta, iar asta ne eliberează și de cealaltă parte și ne ajută să suportăm pe unul sau pe altul, chiar dacă nu suntem de aceeași părere. Și aici vine o zicală, pe care eu o consider importantă, pe care am notat-o în Biblie

cândva recent, când noi citeam despre Epistola către Efesenii, *făcut una* este mai mult decât *făcut la fel*.

Merg mai departe. Clădirea bine îmbinată, Templul Sfânt, locuința lui Dumnezeu, deci și mai aproape, și mai strâns legată între ele. Buchet de flori, legat împreună într-un sens pozitiv. Nu că ne pierdem respirația. Dumnezeu ne confirmă unitatea și apropierea nu doar unii de alții, ci și de El Însuși. Avem voie, versetul 19, să nu mai fim străini și fără cetățenie, ci suntem concetățeni cu sfinții. Aparținem locurilor cerești, unde este Dumnezeu, și avem toate drepturile cetățenești. Dar nu numai atât, citim mai departe, suntem împreună-cetățeni ai casei lui Dumnezeu. Ni se permite să ne apropiem de Tatăl, nu trebuie să fie ca și cum am face cu mâna primarului de la distanță, ci ni se permite să ne apropiem direct de El și ni se permite să ne rugăm Lui îmbrăcați în pijamale. Nu că vom vedea duminica viitoare pe cineva venind în pijama. Ah, da, știți ce vreau să spun! Ni se permite să simțim apropierea absolută a lui Dumnezeu, fără să trebuiască să ne sfințim ceremonial sau orice altceva. Ni se permite să fim aproape prin Duhul Sfânt, pe care Îl avem și pe care nimeni nu ni-L poate lua. Acesta este pecetea noastră. Înțelegeți de ce am făcut asta la început cu această imagine? Asta este un pic pentru a înțelege și de ce cred că acest verset, versetul 10 din capitolul 2, este atât de important. Lucrarea Sa are o semnificație foarte mare pentru noi și cred că este minunat și cred că este frumos că Pavel ne explică asta aici. Avem un privilegiu, avem privilegiul nu doar de a fi împreună-cetățeni ai casei lui Dumnezeu, ci avem privilegiul de a deveni noi înșine locuința lui Dumnezeu, ca Biserică. Dumnezeu simte?! Semne de întrebare, semne de exclamare. Sper că sunt mai multe semne de exclamare și cred că, da, El Se simte deja confortabil în Biserică (Adunare). El vrea să Se simtă bine în Biserică, locuiește în ea Personal în persoana Duhului Sfânt, iar noi avem privilegiul de a fi făcuți un templu sfânt. Dumnezeu vrea, o spun cu ușurință și nu știu dacă este în regulă să o spun așa, dar Dumnezeu vrea să fie cu noi. Înțelegeți asta? Dumnezeu ne-a făcut un templu, vizibil pentru ceilalți, astfel încât ceilalți să poată vedea în noi cum este Dumnezeu. Dumnezeu ne dă această onoare într-un mod minunat, de neînțeles. Temelia pentru aceasta este întotdeauna Domnul Isus Hristos ca piatră de unghi, versetul 20. Există un alt pasaj dificil în versetul 20: „zidit pe temelia apostolilor și a profeților”. Da, cu ce contribuie acum apostolii și profeții? Da, cu nimic la mântuire, dar apostolii și profeții sunt cei care au transmis Evanghelia, cei care au scris epistolele, cei pe baza cărora ni s-a dat întreaga învățătură a creștinismului și ni se permite să o înțelegem, asta este ceea ce se înțelege. Domnul Isus Însuși este singurul pe baza căruia toate acestea sunt posibile. Iar noi suntem *bine* îmbinați împreună. Dumnezeu cunoaște diferențele dintre tine și mine, am spus asta mai devreme, și tu poți păstra aceste diferențe. Păstrează-le, pentru că Dumnezeu vrea să te facă *unul* și nu *la fel*.

Să ținem mereu minte asta. Nu că am putea ajunge să distrugem sau să zdruncinăm puțin această structură bine asamblată din cauza unei înțelegeri sau dorințe false. Ar fi păcat. Și asta ridică întrebarea referitoare la modul în care ne comportăm cu frații și cu surorile. Nu vreau să avansez prea mult în privința aceasta, pentru că aceasta va fi discutat în detaliu în capitolul 4.

Permiteți-mi să rezum. Așadar: caracteristicile lucrării lui Dumnezeu, capitolul 2, versetul 10, taina voii Sale, Efesenii 1, versetul 9. Am vorbit la început despre o taină a voii Sale, care este acum dezvoltată aici. Una dintre caracteristicile lucrării lui Dumnezeu este partea individuală, pe care am auzit-o data trecută, și anume că indivizii morți, inutili, sunt aduși la viață și modelați într-o capodoperă frumoasă, capabilă să facă lucrări care Îi plac lui Dumnezeu și Îl reprezintă. Noi nu puteam face asta înainte. Iar oamenii și ființele cerești te vor vedea și vor spune: Wow! Îl vor vedea pe Aaron și vor spune, Wow! Asta este ceea ce a făcut Dumnezeu din el. Nu Aaron însuși. Dumnezeu a făcut asta din el. Oamenii te vor vedea și vor spune: Wow, Dumnezeu a făcut asta. A doua parte a caracterului distinctiv al lucrării lui Dumnezeu este această parte comunitară, despre care tocmai am vorbit mai în detaliu. Oamenii ostili, îndepărtați, fără de

Lege, sclavii captivi ai Satanei sunt aduși împreună în pace și pot fi împreună într-o Biserică. Diferența dintre un bancher, ca Aaron, și un învățător, ca mine, nu este poate chiar atât de mare. Dar diferența devine mai mare dacă am alte interese ca el, iar diferența devine și mai mare dacă am gusturi muzicale diferite de ale lui. Iar diferența devine și mai mare atunci când sunt mai în vârstă decât el. Și diferența devine și mai mare, și mai mare, și mai mare și avem o mulțime de diferențe aici și stăm cu toții aici împreună. Stăm împreună, nu pentru că avem aceleași interese, nu pentru că suntem un club. Stăm împreună pentru că Hristos ne-a adus împreună aici, ne-a făcut *una*. Stăm aici împreună și ni se permite să fim împreună locuința lui Dumnezeu. Și asta este minunat. Este genial. Aceasta este taina voii Sale. Ceea ce înainte era de neimaginat, până când Domnul Isus a dezvăluit-o prin lucrarea Sa de pe cruce, acum este posibil. Niciunul dintre noi nu am fi stat aici. Așa că nu cred că eu aș cunoaște pe vreunul dintre voi dacă eu nu aș fi în Hristos și voi nu ați fi în Hristos. Imaginează-ți cât de frumos este acest lucru și câtă binecuvântare este pentru noi să ne cunoaștem unii pe alții. Nu este vorba doar de faptul că nu ne batem unii pe alții, nici oamenii din lume nu fac aceasta. Dar este o binecuvântare că ne avem unii pe alții aici și este o onoare pentru Dumnezeu. Este o bucurie pentru El să ne vadă stând aici împreună acum. Dumnezeu Se bucură de asta chiar acum. Cât de frumos. Pentru că noi suntem lucrarea Lui, creați în Isus Hristos. Oamenii și ființele cerești vor vedea că stăm aici împreună și se vor minuna de asta. Wow, Dumnezeu a făcut asta. Și apoi, așa cum am spus deja, credincioșii, indiferent de originea lor, formează împreună clădirea, un templu sfânt, o locuință în care Dumnezeu vrea să locuiască, prin care Dumnezeu vrea să se reprezinte. Oamenii și ființele cerești vor vedea aceasta și se vor minuna. Wow! Dumnezeu a făcut asta, este o floare moartă și Dumnezeu a făcut un buchet de flori și acum putem vedea cu toții cum este Dumnezeu, cât de minunat este. Wow, asta a făcut Dumnezeu. Așa că amintiți-vă unde ați fost înainte. Toate aceste lucruri fac ca lucrarea lui Dumnezeu să fie atât de măreață.

Vreau să închei cu câteva gânduri practice. Dacă iudeii și națiunile, care erau vrăjmași, au reușit să fie una, atunci cred că și noi putem. Nu prin propriile noastre eforturi, ci prin Domnul Isus putem fi una și putem depăși barierele care uneori ne despart. Așa că amintiți-vă unde ați fost și amintiți-vă cum ați ajuns acolo unde sunteți acum, și anume, că era Domnul Isus care v-a adus aici, și de acolo ar trebui să începeți dacă doriți să aveți din nou unitate, și nu de la normele politice și sociale, oricât de bune ar fi ele. Da, doar Domnul Isus este necesar. Nu spun că înțelegerile sunt rele. Te rog să nu înțelegi greșit, dar ai nevoie de Domnul Isus.

Locuința lui Dumnezeu. Locuiește Dumnezeu cu plăcere în Biserică? Sper că da - și dacă nu, atunci ar trebui să ne uităm la cum putem să o facem mai bine. Nu pentru a ne face să părem mai sfinți sau altceva, ci doar pentru ca Dumnezeu să Se poată bucura. Apoi, mai târziu, în Efeseni 4-6, există instrucțiuni foarte, foarte, foarte clare, pe care nu vreau să le detaliez astăzi. Să reprezentăm natura lui Dumnezeu în lume prin a fi *una* și cred că mulți oameni, când vin aici, pot vedea deja că aici ceva este diferit. Este diferit de clubul de șah, este diferit de clubul de bowling, unde toată lumea vrea să joace bowling și toată lumea vrea să joace șah. Toate sunt cam de același tip. Dar aici stă un octogenar împreună cu un copil de cinci ani, cu un copil de zece ani, cu un copil de doisprezece ani, cu un tânăr de treizeci de ani, cu cineva care este sărac și se gândește unde poate merge mâine la cumpărături, astfel încât să nu fie nevoit cumva să-și cheltuiască ultimii bani, și cineva care înoată în bani. Și toți stau aici împreună și sunt una și aceasta este deja o mărturie minunată. Haideți să păstrăm aceasta, așa cum ne admonestează sau ne încurajează Efeseni 4. Să păstrăm această unitate. Putem, de asemenea, să cultivăm și să menținem această diversitate în unitate. Dar să nu formăm grupuri mici și apoi să ne separăm și să ne segregăm din nou. Eu cred că tocmai prin diversitate beneficiem unii de alții. Acesta este gândul Lui, gândul lui Dumnezeu, ca noi să ne sprijinim unii pe alții, milionarul îl poate sprijini pe sărac, învățătorul îi poate aduce cunoștințe celuilalt, care încă nu știe prea multe, și așa mai departe - avem o binecuvântare din faptul că suntem *una* aici și să ne bucurăm de asta,

o facem și este frumos. Să transmitem această mărturie lumii exterioare. Acolo unde suntem uniți nu există loc pentru aroganță față de frați și de surori sau alte biserici sau alți oameni. Amintiți-vă de unde veniți. Dumnezeu v-a dat darul de a fi aici. Să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru că ne-a făcut una. Să ne amintim încă o dată. El este pacea noastră, care ne-a făcut *unul*. Un om nou într-un singur trup cu Dumnezeu. Biserica s-a format, Biserica stă în picioare doar pentru că Dumnezeu a făcut-o. Națiuni și iudei, și de aceea și noi între noi, pentru că prin El amândoi avem acces printr-un singur Duh la Tatăl, în cea mai apropiată vecinătate. *Făcuți unul* este mai mult decât *făcuți la fel*. Am vrut să arăt aceasta mai înainte. Suntem împreună-cetățeni cu sfinții, suntem membri ai familiei lui Dumnezeu, avem o creștere. Împreună-cetățeni cu sfinții este destul de mult. Ai casei în loc de împreună-cetățeni și ai lui Dumnezeu în loc de împreună cu sfinții este și mai aproape. Și chiar mai aproape. Noi suntem locul în care Dumnezeu vrea să locuiască. Noi suntem locul în care Dumnezeu vrea să Se prezinte, chiar și altor oameni. Suntem locuința lui Dumnezeu în Duh, să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru că ne-a creat, pentru că suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus.